USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci **žalobce: A. E.,** zastoupen Mgr. Bc. Ivo Nejezchlebem, advokátem, se sídlem Joštova 4, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 12. 2006, č. j. 56 Az 19/2006 - 118,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 12301/VL - 10 - P01 - 2001 ze dne 3. 3. 2003, jímž mu nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“), a ani na něj nebyly vztaženy překážky vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona. O náhradě nákladů bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo. Tlumočnici byla přiznána odměna ve výši 300 Kč.

Jako důvody kasační stížnosti uvádí stěžovatel nedostatečně zjištěný skutečný stav věci ve vztahu k překážkám vycestování podle § 91 zákona o azylu. Správní orgán pro posouzení této otázky neshromáždil dostatečné podklady. Soud dále nesprávně interpretoval ustanovení § 91 zákona o azylu, neboť v případě hrozby jednání uvedeného v tomto ustanovení se neuplatňuje zákonná podmínka přičitatelnosti takového jednání státu, jako je tomu u důvodů pronásledování ve smyslu § 12 ve spojení s § 2 odst. 5 zákona o azylu. Z tohoto hlediska shledává stěžovatel rozhodnutí soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dále stěžovatel poukázal na skutečnost, že správní orgán dostatečně nezohlednil podmínky pro udělení humanitárního azylu s ohledem na situaci jeho manželky a dětí (manželka byla v ČR ve vězení z důvodu krádeže, děti vyrůstaly v ČR a v Ruské federaci by neuměly žít). Odůvodnění správního rozhodnutí postrádá v tomto kontextu přesvědčivé zdůvodnění závěru ohledně neudělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu.

Nutno ještě uvést, že vlastním azylovým důvodem byla nespokojenost stěžovatele s perspektivou života v Ruské federaci. Okrajově bylo v průběhu řízení rovněž zmíněno, že manželka měla v zemi původu blíže nekonkretizované potíže s vyděrači.

Krajský soud v Brně po podání kasační stížnosti proti předmětnému rozsudku postupoval ve smyslu § 108 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a předložil kasační stížnost s příslušnými spisy Nejvyššímu správnímu soudu.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.) byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Kasační stížnost je přípustná.

Po konstatování přípustnosti se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:
a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval jednotlivými kasačními námitkami. Stěžovatel nejprve namítá nedostatečně zjištěný skutečný stav věci ve vztahu k překážkám vycestování podle § 91 zákona o azylu. Ve vztahu k otázce překážky vycestování do Ruské federace existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu. Za všechny rozhodnutí je možné odkázat např. na rozsudek sp. zn. 1 Azs 103/2004, sp. zn. 1 Azs 167/2005

nebo sp. zn. 2 Azs 39/2005, které se k předmětné otázce staví stejně, jak byla posouzena v projednávaném případě. Kromě toho stěžovatel ani neuváděl, jaké hrozby by mu měly v případě návratu ze strany Ruské federace hrozit, tedy v čem by měla případná překážka vycestování spočívat, případně který podstatný údaj měl být vlastně v řízení opomenut (rozsudek NSS sp. zn. 2 Azs 160/2005). Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné doplnit, že rozsudek krajského soudu přezkoumával v mezích uplatněných kasačních důvodů, vázán důvody kasační stížnosti, který je nepochybně dán rozsahem žalobního řízení a tam uvedenými žalobními body a rozsahem napadeného rozhodnutí žalovaného, tj. pro projednávanou věc z hlediska pouze obecných žalobních bodů ve vztahu k nevztažení překážky vycestování. Jinému rozsahu přezkumu brání ustanovení § 104 odst. 4 a ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. Krajský soud se otázkou překážky vycestování velmi podrobně v odůvodnění svého rozsudku zabýval, takže námitka stěžovatele o nepřezkoumatelnosti této části rozsudku je zcela nedůvodná.

K otázce posouzení naplnění podmínek pro případné udělení azylu z humanitárních důvodů ve smyslu § 14 zákona o azylu lze uvést následující: touto otázkou se Nejvyšší správní soud zabýval jednotně a vnitřně bezrozporně v řadě svých předchozích rozsudků. Je možné odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 493/2004 (www.nssoud.cz), který se věnuje otázce posouzení naplnění podmínek humanitárního azylu za skutkově obdobných okolností. V případě udělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu lze jej udělit pouze v případě hodného zvláštního zřetele, přičemž zákon nestanoví podmínky pro jeho udělení. Proto na něj není právní nárok. Správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci stěžovatele, tak i stav v její zemi, a pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když stěžovatel ve správním řízení se ani sám humanitárního azylu nedomáhal. Nutno konstatovat, že rovněž krajský soud se s právním posouzením této otázky zabýval velmi pečlivě ve svém odůvodnění, na které nezbývá, než odkázat. Nadto je třeba uvést, že v azylové proceduře je znám azyl za účelem sloučení rodiny upravený v ustanovení § 13 zákona o azylu, který počítá s udělením azylu rodinnému příslušníku azylanta. O takovou situaci tady nešlo. Aby bylo zřejmé, že správní orgán, ani soud nevybočili z obvyklého posouzení kritérií humanitárního azylu, je možné odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 6/2003 (manželství uzavřené s občanem ČR) nebo sp. zn. 3 Azs 396/2005 (2 děti na území ČR), které dospívají v otázce posouzení nenaplnění podmínek humanitárního azylu za blízkých (z hlediska sloučení rodiny s občanem ČR spíše ještě vážnějších) okolností ke stejným závěrům.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. července 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu